

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o
stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we
Wrocławiu
z 23 października 2023 r., II Ca 687/22
w sprawie z powództwa G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej
o zapłatę,

1. odrzuca skargę;

**2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1 800 (tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód G. sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 23 października 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej o zapłatę.

Skarżący nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08; z 22 kwietnia 2023 r., II CNPP 5/22 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2023 r. I CNP 206/22).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 do elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem.

Wymaganie wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny nie może być utożsamiane ze wskazaniem podstaw skargi. Powinność wskazania przepisu prawa, z którym wyrok jest niezgodny, stanowi bowiem cechę szczególną skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i wynika z konieczności rozróżnienia między przepisami, które zostały naruszone, a przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Podstawy skargi mogą zatem wypełniać przepisy prawa materialnego lub prawa procesowego, podczas gdy przepisem, z którym wyrok jest niezgodny, może być jedynie przepis lub zespół przepisów merytorycznych stanowiących materialną podstawę rozstrzygnięcia w sprawie. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, które zostały naruszone

przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. i odwrotnie - wskazanie przepisu prawa materialnego lub przepisów postępowania, z którym orzeczenie jest niezgodne, nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. wskazania podstaw skargi i jej uzasadnienia. (zob. postanowienia SN z 26 października 2021 r., II CNP 1/21 oraz z 29 stycznia 2021 r., II CNP 18/20)

Oprócz tego w przedstawionej skardze nie zawarto dostatecznego uprawdopodobnienia szkody. Powód wskazał, że poprzez wydanie zaskarżonego wyroku doznał szkody polegającej na niezasądzeniu na jego rzecz kwoty, której się domagał.

Powód uznał za szkodę kwotę, którą dochodził pozwem, a która jednak nie została zasądzona na jego rzecz. Jako poniesioną szkodę wskazał okoliczność oddalenia jego roszczeń odszkodowawczych. Zgodnie zaś ze stanowiskiem wielokrotnie zajmowanym przez Sąd Najwyższy, przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. dotyczy jedynie zaistniałej, poniesionej już szkody. Skarżący powinien wskazać czas powstania szkody, jej postać, rozmiar i adekwatny związek przyczynowy między tak określoną szkodą a zaskarżonym wyrokiem (zob. postanowienia SN z 14 czerwca 2021 r., III CNP 8/21; z 28 maja 2021 r., V CNP 5/21 oraz z 17 czerwca 2021, III CNP 14/20). Nieuwzględnienie powództwa nie może bowiem być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia (zob. np. postanowienie SN z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13; z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07; z 29 marca 2019 r., IV CNP 33/18; z 27 marca 2015 r., I CNP 43/14; z 4 stycznia 2019 r., IV CNP 27/18; z 29 lutego 2024 r., I CNP 8/23)

W postanowieniu z 21 czerwca 2023 r., I CNP 204/22 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że: *Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody nie może sprowadzać się do stwierdzenia, że sąd nie uwzględnił ostatecznie powództwa strony bądź orzekł niezgodnie z wnioskiem, z którym wystąpił wnioskodawca, gdyby bowiem wystarczającym było powołanie się na "przegraną" spełnienie wymagania przewidzianego art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. traciłoby sens.*

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skutkuje odrzuceniem skargi na mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ał]